

nægtes, at adskillige af dem, der have Formuer paa over 200,000 Kr., have et ret værdifuldt Indbo. De have jo adskillige Sølv- og Guldgenstande af forskellig Art, Kunstværker og den Slags Ting, hvis kapitaliserede Værdi betydeligt vilde forøge Formuen. Vi ville derfor sikkert med Hensyn til Arveskatten komme betydeligt op over 1890 Formuer med over 200,000 Kr. Af Statistiken se vi, at der er 2360 Personer, der have en Formue af fra 100,000 til 199,900 Kr. Af dem med de højeste Formuer i denne Kolonne ville adskillige komme op i Kolonnen med over 200,000, naar der regnes med Formueangivelser til Arveskat. Selv om der nu ikke er mange af de Formuer, der gaa i Arv, der tilfalde en enkelt Arving, vil der altid blive nogle, der gøre det, og selv om vi tænke os, at de skulle deles, kan det for de Formuer, der overstige 500,000 Kr., altsaa for 536 Formuer, meget let, ja vel i de fleste Tilfælde, blive Arvelodder til Arvingerne, der ere højere end den Sum, som er anført i Regeringsforslaget som den, hvorfra der skal svares Afgift efter den højeste Skala. Nu kan man jo sige, at selv om der er 536 saadanne Formuer her i Landet, vil det naturligvis ikke, det indrømmer jeg, være ensbetydende med, at der bliver saa mange Arvelodder, der falde i Arv aarlig. Men dersom man gaar ud fra en Sandsynlighedsberegning, sætter jeg det vist ikke for højt, naar jeg gaar ud fra, at man ikke kan regne det Tidsrum, i hvilket en enkelt besidder en saadan Formue, til over 30 Aar. De fleste af dem, der have de store Formuer, komme først i Besiddelse af dem i en modnere Alder. Jeg tror derfor, at det vil vise sig, at der af Formuer paa over 500,000 vil falde 18 i Arv hvert Aar. Og naar man nu ved, at adskillige af dem ere saa store, at man ikke godt kan tænke sig, at de falde i Arv i saa smaa Lodder, at de ikke ville overstige det Beløb, som Regeringen foreslaar, mener jeg, det er berettiget, at man gaar højere op med den stigende Skala end Regeringsforslaget.

Derfor have vi stillet vore Ændringer. Disse ville betyde, at man i første Skala, den, der omhandler Børn og Ægtefæller, naar op til 15 pCt. for et Beløb, der overstiger 1 Mill. Kr. Men Beløb, der kun naa til 1 Mill. Kr., ville altsaa kun komme til at svare en Afgift paa 9,4 pCt. af det hele Beløb, de modtage i Arv, og for Arvelodder, der ere saa store, at de komme over 1 Mill. Kr., mene jeg og mine Partifæller, at 15 pCt. ikke er for stor en Af-

gift. For den anden Kolonnes Vedkommende komme vi højere op, nemlig til 18 pCt. for det Beløb, hvormed Arvelodden overstiger 1 Mill. Kr., og der bliver den samlede Procent, der svares af Arvelodder, der naa Millioner, 12,5 pCt. Paa den tredje Skala naa vi op til 21 pCt. for det Beløb, hvormed Arvelodden overstiger 1 Mill. Kr., og der bliver den samlede Procentafgift af Arvelodder indtil 1 Million 15,4 pCt. Paa den fjerde Skala naa vi op til 24 pCt. for det Beløb, hvormed Arven overstiger 1 Mill. Kr., og der bliver den højeste Afgift for Beløb indtil 1 Mill. Kr. 18,4 pCt.

Det forekommer mig, at naar man i forskellige Lande har vedtaget betydelige Forhøjelser af Arveafgifterne, kunne vi godt indføre en saadan Arveafgift som den her foreslaaede. I Tyskland er man for de største Arveafgifter naaet op til 25 pCt. til Rigsskatten, og desuden have de enkelte Stater Ret til at paalægge en særlig Afgift, saa at man kan naa op over 30 pCt. Det er jo højere, end hvad vi her have foreslaaet. Enkelte Steder er man endog naaet betydeligt højere, i en af de svejtsiske Kantoner endog til 75 pCt. Men endnu er der ganske vist ikke faldet en saa stor Arv, at denne Procent er kommen til Anvendelse.

Jeg skal paa det bedste anbefale de Ændringsforslag, jeg her har omtalt. Vi have ikke foreslaaet særlige Ændringer med Hensyn til de mindre Arveindkomster, men jeg kan takke baade Ministeren og Udvalget, fordi de have stillet sig imødekommende overfor et Par Ændringsforslag, vi have foreslaaet med det Formaal at gøre det lidt lempeligere for dem med de smaa Arveindkomster, specielt for dem i første Linie og særlig for Ægtefæller og deres umyndige Børn. Naar et Beløb falder i Arv, faar jo i Regelen den, der modtager Arven, bedre økonomiske Forhold end tidligere. Det kan dog ikke altid og vel i de færreste Tilfælde siges om Arveladerens efterladte Ægtefælle og umyndige Børn. Naar Ægtefællerne have levet under Fælleseje, og det, der falder i Arv, kun udgør smaa Lodder paa indtil 2,000 Kr. f. Eks., vil det ikke synderligt overstige det, som et nogenlunde ordentlig Indbo i en jævn Arbejderfamilie eller mindre Middelstandsfamilie er værd. Vi have derfor anset det for rigtigt at fritage saadanne Boer for Arveafgift. Dette er opnaaet ved Ændringsforslag Nr. 6 til § 3, hvorefter Arveladerens Ægtefælle og Børn under 18 Aar skulle fritages for at